

min erindring om, hvordan de møder; hvortil forligskredsen har været indbudt, har været, og hvordan diskussionen på området har været.

Jeg må sige til fru Lissa Mathiasen, at hvis den forklaring, Socialdemokratiet nu er ved at vikle sig ud i, går på, at de pladser, der skulle etableres, skulle være gode, faste, nye, permanente pladser, der kunne stå de næste 100 år, havde venterkøen jo været et endnu større problem i dag. Fru Lissa Mathiasen er jo som meget kyndig på dette område fuldt ud klar over, hvor mange år der går, fra beslutningen er taget, til fængslet rent faktisk er færdigbygget og de nye pladser kan tages i brug, så den eneste mulighed, der har været for at løse de problemer, der har været med pres på kriminalforsorgen fra slutningen af 2001, har været at etablere midlertidige pladser, hvis man ville gøre noget ved problemet med det samme. Jeg synes, fru Lissa Mathiasen skulle erkende, at der ikke har været andre alternative løsninger.

Jeg synes altså, det er lidt for nemt at komme her og kalde det hovsalsøsninger. Havde vi ikke gjort det, havde venterkøen været på adskillige tusinde mere, er jeg ret overbevist om, og så skulle vi frem til 2008, 2009 eller 2010, før der kunne stå nye, gode, permanente ikkehovsalsøsningspladser færdige.

Men i øvrigt har vi jo sammen med Dansk Folkeparti taget initiativ til, at også Østdanmark kan få et nyt fængsel, så vi har altså allerede taget fat på en del af det mere fremadrettede, der kan forbedre forholdene for kriminalforsorgen og forholdene i de meget, meget slidte bygninger, vi har i dag.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg kan forstå, at det, som ministeren ønsker at blive målt på, er, hvor mange ekstra fængselspladser der bliver bygget, og det er selvfølgelig fint nok, hvis man gerne vil være gode venner med Falck, Securitas, ISS og andre, der står på spring for at få del i en voksende fængselsindustri i Danmark, som vi ser i andre lande.

Kl. 14.25

Men hvis vi ser på andre lande, der har fulgt den udvikling, bliver det jo ved og ved. Man kan etablere lige så mange fængselspladser, det skal være, men der vil hele tiden blive skabt nye behov, hvis det eneste, man gør, er at skabe fængselspladser, og derfor vil jeg gerne høre, om det overhovedet ikke indgår i justitsministerens overvejelser, at der burde ses på, hvad vi gør for

at forebygge, at kriminaliteten sker. Hvad gør vi for at forhindre, at der bliver brug for de fængselspladser? Hvad gør vi for at forhindre, at der kommer ofre, og hvad gør vi for at forhindre, at de, der har begået kriminalitet, begår ny kriminalitet?

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil godt sige til fru Line Barfod, at jeg mener, at kriminalforsorgen må gå på to ben. For det første skal den løse det problem, at vi har nogle personer, som begår kriminalitet og skal ind og afsone, og her mener jeg, at der må det nødvendige antal fængselspladser til. Selvfølgelig skal man ikke etablere så mange, at der er en stor ledig kapacitet – det vil ikke være samfundsøkonomisk ansvarligt – men der skal naturligvis være det antal pladser, som er nødvendigt for at få plads til de personer, der begår kriminalitet.

Men det kan naturligvis ikke stå alene. Det er i sig selv et meget, meget væsentligt formål med kriminalforsorgen at få nedbragt tilbagefaldsprocenten, få flere mennesker ud af kriminalitet og få dem til at leve en kriminalitetsfri tilværelse, og derfor synes jeg, det er godt, at man i de senere år har sat mere fokus på behandling, f.eks. at tage sig af folk, der er i fængsel, ene og alene fordi de f.eks. har et misbrugsproblem. Det er vigtigt, at man får hjulpet dem ud af det misbrug, så de kan komme til at leve et værdigt og ordentligt og også lovlydigt liv, den dag de bliver løsladt fra fængslet. Det er en meget væsentlig opgave for kriminalforsorgen, og derfor har vi også sat fokus på, at der skal ske noget på behandlingsområdet, og det gør der også, bl.a. med hjælp fra satspuljemidlerne.

Jeg vil også godt gøre opmærksom på, at et af de netop vedtagne lovforslag, nemlig lovforslaget om tidlig prøveløsladelse, netop er en fremstrakt hånd til dem, der gør en ekstra indsats, som gerne vil og viser viljen til at komme ud af kriminalitet. Det kan enten ske ved at tage noget uddannelse eller ved at gennemføre et behandlingsprogram, og de får så mulighed for at komme ud af fængslet på et tidligere tidspunkt og afsonde den sidste del af deres straf i form af f.eks. samfundstjeneste.

Jeg synes, det er vigtigt, at kriminalforsorgen skal gå på begge ben, men jeg må også sige, at den skal jo ikke drives på den måde, at hvis man har x antal fængselspladser, og der bliver flere kriminelle, begynder man bare at benåde folk eller finder på andre fiksfakserier. Naturligvis skal